

ща за прѣвозъ, който, както знаете, е баснословно скѣпъ. И странно е, че вий си обяснявате скѣпотията съ несъчувствието на Българитѣ къмъ Русситѣ!

— Сърбитѣ иматъ повече сърдце и повече съчувстваха на Русситѣ отъ колкото Българитѣ, отвърна Поповъ. Това се доказва и отъ „Въспоминанието на доброволеца въ Сърбия“, напечатано въ единъ отъ Русскитѣ вѣстници*), въ което Сърбитѣ се рисуватъ добродушни, гостоприемни, щедри, внимателни и силно съчувствующи на Русситѣ.

— Кажете ми, моля ви се, въ какво се изражава повечето сърдечностъ, която имали Сърбитѣ, пакъ запитахъ азъ Попова.

— Въ Габрово, азъ живѣхъ угражданина Н, отговори Поповъ. Истина е, че той ми прѣдложи квартира безплатна, но съ условие да давамъ нему дрѣхитѣ си за пранье, за което ми взимаше скѣпо и прѣскѣпо. Освѣнъ това, когато го пратяхъ нѣкъдѣ да ми купи нѣщо, той винаги надобавяше цѣната. Ей такива сж всичкитѣ Българи. Всѣки гледа по единъ, или другъ начинъ да откъсне поне единъ гологанъ.

Тия неоснователни, до абсурдностъ, обвинения просто ме покъртиха

— Отъ това ли вадите вашето заключение, че българския народъ не се отнасялъ съчувствено къмъ Русситѣ? Азъ ще ви посоча факти, които Негово Сиятелство Графъ Келлеръ и Майоръ Чилевъ, ще засвидѣтелствуватъ. Ето ги, слушайте, слѣдъ това се обърнатъ право къмъ Графъ Келлера и Майоръ Чилева.

— Не е ли истина, че Сърбитѣ на 6 Октомврий м. г., слѣдъ битката при Гамзи-Градъ, когато се бѣхме спрѣли вечерята на край с. Подгорица на нощлегъ и, когато ний бѣхме си наклали огньове, откриха по насъ пушечна стрѣлба и раниха нѣколко человекъ, отъ които — двоицата бѣха отъ моята рота — обстоятелство, което ни принуди да оставимъ бивуака и да продължимъ пътя за Болевацъ?

*) На което автора е сжщия Н. Н. Поповъ